

gelsesvis og indtil et vist Beløb fik Ret til fortrinnsvis Dækning af de i Kampagnen indvundne Produkter (hvilke ikke vare indbefattede i Statskassens Pant); ligesom det maatte tilsiges bemeldte Firma, at Statskassen, i Tilfælde af, at Selskabet maatte standse Fabrikens Drift inden Kampagnens Tilendebringelse, vilde affjøre det til kontraktmæssig Pris de Beholdninger af Stentul, Sæffe og Silterklæde, som Firmaet til succesiv Forsyning af Fabrikken havde oplagt paa St. Croix som sin Eiendom, dog kun forsaavidt Beholdningerne, om hvis Dplæggelse Indberetning efterhaanden skulde gjøres til Gouvernementet, ikke vare større end Kampagnens sikkre Gjennemførelse kunde anses for at have krævet. Det forholdsvis heldige Udfald af begge de paagældende Kampagner, 1885 og 1887, bevirkede imidlertid, at disse Indrømmelser ikke traadte i Virksomhed.

Tages de nævnte 9 Aar under St. Croix Fabrikens Drift, i indskrænket Forstand, i Henhold til de foranslaaende Dplysninger, givet et Overtag af ialt omtrent 300,000 Kr. (hvoraf, som bemærket, 105,644 Kr. ere indbetalte i Statskassen), og tages Hensyn til, hvad foran er bemærket om de af disse Aar, som i og for sig have givet Understud, tør man deraf drage den Slutning, at selve Driften i det Hele taget og afsæt fra Svingninger i de enkelte Aar ikke blot kan bære sig selv, men ogsaa give noget Overtag, under vedvarende gunstige Forhold endogsaa et meget tilfældigt Overtag (i de 3 heldige Aar 1881—1883 var det gennemsnitlige aarlige Overtag over 165,000 Kr., altsaa 23,500 Kr. mere end den løbende 5 pCt. Rente af Aktiekapital og Statslaan). Men paa den anden Side kan man af de foreliggende Data formentlig med Sikkerhed slutte, at under saadanne veglende Forhold, som der med Sandsynlighed maa gjøres Regning paa, kan det næppe ventes, at Fabrikken fuldt ud skulde kunne svare den løbende Rente af hele den Kapital, som er anbragt i den, og at der ikke er nogen Udsigt til, at Selskabet nogensinde skulde faae sine Rentestancer til Statskassen dækkede, endmindre selve Laanet tilbagebetalt. At St. Croix Kolonialkasse har været ude af Stand til at dække sin i Anordningen af 16de Juni 1876 hjemlede Garanti for Statslaanets Forrentning og Afbetaling og for et bestemt Udbytte af Aktierne, er bekjendt. —

Med Aaret 1887 ender et Afsnit af Sukkerfogeriets Historie, idet de imellem Selskabet og Planterne paa St. Croix for et Tidrum af 10 Aar afsluttede Kontrakter om

Levering af Rør til Fabrikken udløb med dette Aar.

Midt i April 1887 meddelte Selskabets Bestyrelse Finansministeriet, at de indledede Forhandlinger om disse Kontraktens Fornyelse for længere eller kortere Tid ikke havde ført til noget gunstigt Resultat, idet af Fabrikens tidligere Rørleverandører saa mange havde nægtet at forny Kontrakterne, at Fabrikken under Forudsætning af en almindelig Høst ikke vilde kunne gjøre Regning paa Levering af mere end omtrent 55 Mill. Pd. Rør. Denne Tilbageholdenhed fra flere større Plantageeieres Side var efter Bestyrelsens Overbevisning en Virkning af de forhaandenværende lave Sukkerpriser, idet Planterne under Tryk heraf vilde forsøge, om de ikke ved selv at bearbejde deres Høst kunde opnaa et større pekuniært Udbytte end ved at lade den bearbejde paa Fabrikken, en Forventning, som imidlertid Bestyrelsen mente snart vilde bryde, saa at Forsøget sikkert vilde blive opgivet med indtrædende bedre Sukkerpriser. Som Sagerne imidlertid i Diebløkket stode, mente Bestyrelsen at maatte være beløvet paa, at Fabrikens Drift i næste Aars Kampagne med den ringere Rørmængde, der nu kontraktmæssigt kunde sikkes, og under Forudsætning af, at Priserne beholdt deres daværende lave Standpunkt, ikke vilde kunne bære sig, og for at sikkre Fabrikationens Fortsættelse i Kampagnen 1888 vilde det derfor efter Bestyrelsens Formening være nødvendigt, at der ydedes en Understøttelse af Statskassen, saaledes at Bestyrelsen derved blev sat i Stand til at opfylde alle paatagne Forpligtelser, i hvilket Tilfælde Bestyrelsen da med største Otonomi og paa bedste Maade vilde fortsætte Fabrikens Drift.

Som Svar paa denne Henvendelse tilkjendegav Finansministeriet Bestyrelsen strax, at en saadan Understøttelse af Statskassen var man ikke i Stand til at yde eller stille i Udsigt.

Da man ikke kunde betragte den ovenomhandlede Udtalelse fra Bestyrelsen som indeholdende en endelig Beslutning om at standse Driften efter denne Kampagnes Udlob, og da de efterhaanden indløbende Indberetninger lode vente — hvad der ogsaa siden viste sig rigtigt — at Kampagnen (der varede fra 15de Februar til 30te Juni) vilde give et ikke ubetydeligt Overtag, uagtet den vidstes at være paabegyndt med ringe Forventninger, forholdt Ministeriet sig foreløbig afventende, om ikke Bestyrelsen, naar den efter Kampagnens Slutning havde vundet et sikkre Overblik over dennes Resultater, maatte beslutte sig til ved egne Midler at fortsætte